

20 kwietnia 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 1266.

Francesco Cesoni i Arturo Lirussi,
Vigevano (Włochy).

Kl. 76 b²⁷.

507h, 5/22

Ciągarka walcowa przy prząsłnicach.

Zgłoszono: 6 grudnia 1920 r.

Udzielono: 29 grudnia 1924 r.

Pierwszeństwo: 1 lutego 1914 r. (Włochy).

Wyciąg tworzywa włókienniczego na prząsłnicach osiąga się zwykle przez dwie lub więcej par walców, które są tak urządzone, że szybkość obwodowa jednej pary walców jest większa od szybkości obwodowej bezpośrednio na przodzie znajdującej się pary walców, w zależności od tego jaki ma być otrzymany wyciąg.

Odległość pomiędzy liniami stycznymi dwóch par walców na ciągarkę może być zawsze tak regulowana, że będzie równa w przybliżeniu długości włókna wyrabianej przędzy. Jedynie włókna, które silnie przykleszczone są w miejscach styku każdej pary walców, mogą się przerwać wskutek najrozmaitszych szybkości obwodowych walców, jeżeli odnośny odstęp jest krótszy od długości włókna. Również mogą się włókna w nie-

regularny sposób rozdzielać, jeżeli odległość pary walców będzie za wielka w porównaniu do długości włókna. W obydwóch więc wypadkach powstanie niejednostajna przędza. Zjawiska te wywołują konieczności regulowania odległości między walcami wyciągowymi.

Nowość ciągarki walcowej, która tworzy przedmiot niniejszego wynalazku, polega na tem, ażeby nie pozwolić na przytrzymanie włókien w miejscu styku walców środkowych zwyczajnej ciągarki, przez co umożliwiające jest to, że włókna same poniekąd mogą się przesuwac jedne ponad drugimi.

Według tej zasady proponowano już i stosowano inne urządzenia. Rozwiązanie osiągnęto jednak tylko przez stosowanie zawikłanych mechanizmów, jak na przykład pasów prowadnicowych lub

tym podobnych, które jednak były za drogie i praktycznie związane były ze znacznymi niedogodnościami, szczególnie przy maszynach dla gorszej przędzy wskutek wielkiej ilości krótkich włókien i pyłu, który się unosi podczas przebiegu przędzenia.

Na przedłożonym rysunku przedstawiona jest ulepszona ciągarka walcowa.

Para walców środkowych składa się tu z dwóch walców 1 i 2 o małej średnicy, z których dolny 2 napędzany jest zapomocą kół zębatach, podczas gdy górny 1, luźno ułożony wprost na dolnym walcu, wprawiany jest w obrót zapomocą tarcia ostatniego, przyczem naturalnie osie obydwu walców pozostają zawsze równoległe. Dwa walce podawcze 3 i 4 dostarczają włókien do pary walców środkowych 1, 2. Właściwe walce wyciągowe oznaczone są na rysunku przez 5 i 6.

Walec podawczy 4 jako też walec wyciągowy 6 umieszczone są na końcu głowicy prząsnicy, podczas gdy walec 2, posiadający mniejszą średnicę, napędzany jest przez walec 4 zapomocą obrotnicy kół zębatach, która składa się z umocowanego na walcu 4 koła zębatego 7, koła przenośnego 8 i z umocowanego na walcu 2 koła zębatego 9.

Napęd cienkiego walca 2 ze strony walca podawczego 4 może więc być osiągnięty zapomocą jakiegokolwiek innego mechanicznego przyrządu jak na przykład zapomocą łańcucha, pasa, liny i t. p.

Przy pomocy wyżej opisanego przyrządu osiąga się na prząsnicy wyciąg tworzywa włókienniczego, który jest o wiele większy od opisanego przy pomocy innej maszyny tak, że przy użyciu tegoż np. w przędzalni bawełny, według numeru przerabianej przędzy mogą być umieszczone cewki dla przędzy grubszej i średniej wprost na prząsnicy.

Zastrzeżenie patentowe.

Ciągarka walcowa przy prząsnicach, tem znamienna, że posiada parę walców, które pozwalają na przeciąganie tworzywa włókienniczego i doprowadzają go do pary walców wyciągowych nie przetrzymując go, przyczem walce tego rodzaju posiadają małą średnicę i są tak urządzone, że ich odstęp od pary walców wyciągowych jest znacznie krótszy niż normalna długość włókna obrabianego tworzywa, przez co tworzywo włókiennicze otrzymuje o wiele wyższy wyciąg, niż było to dotychczas możliwe.

Francesco Cesoni i Arturo Lirussi.

Zastępca: M. Kryzan,

rzecznik patentowy.

Fig. 1

